

Att läsa böcker

Som mycket ung trodde jag det gav makt att ha läst Strindberg och Lagerkvist. Redan då insåg jag nog att det inte skulle ge mig högre lön, men hoppades på något slags socialt övertag. En gång var nog också samhället sådant att det gav inflytande eller i varje fall respekt att vara beläst. Nu är den tiden förbi, som upplysningstiden och sommaren 1967. Litteraturen har blivit en sorts kvinnofälla. Den är en sektor med låg status som bärs upp av medelålders kvinnor på mer eller mindre ideell basis, som vårdsektorn. Fast jag läste inte för att jag förväntade mig någon praktisk nytta utan för att det var roligt och stimulerande. Få sysslor har känts så meningsfulla. Böckerna var en upptäcktsresa som öppnade dörr på dörr till verkligheten. Vad kunde vara mer lockande än det? Hur mina jämnåriga kunde tycka att det var roligare att stå med en moppe vid kiosken och hänga begrep jag aldrig. De korta stunder jag försökte ”vara normal” kändes bortkastade. Jag blev snabbt fruktansvärt uttråkad och inte ens flickorna som stod bredvid kunde hålla mig kvar. Jag kände antagligen lockelsen från deras läppar, lår, bröst, hår, skratt lika starkt som de andra killarna. Fast inget hände nånsin och de var rätt förutsägbara även de. Jag tror jag begriper mina kamraters val bättre nu. Böckerna hade helt enkelt inget att erbjuda dem - för dem var de andra tonåringarna intressantare än Strindberg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Dickson med Poeter.se id #26659 innehar upphovsrätten